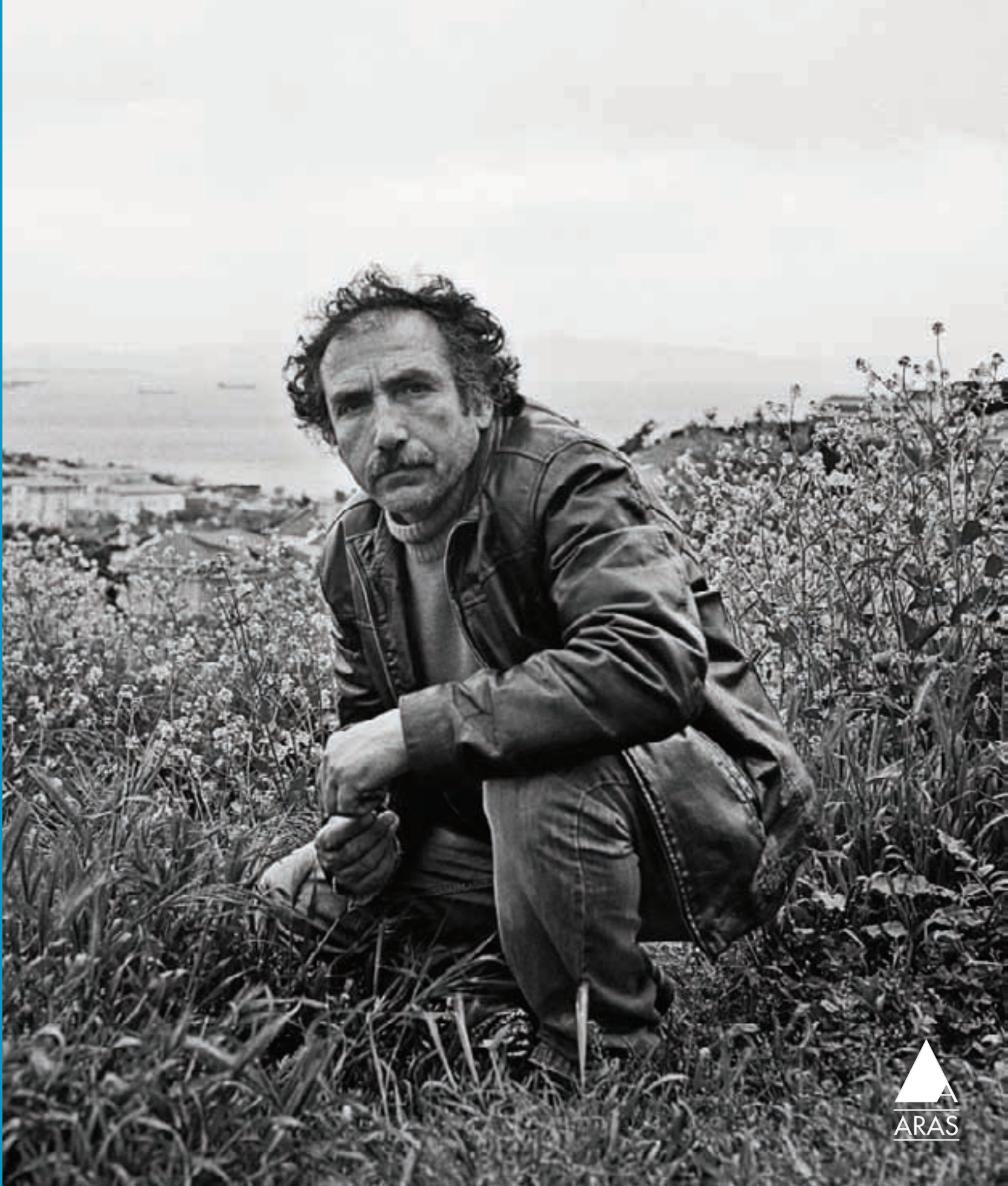

AHMET SEL

DAVUTPAŞA ORTA 3

Aras Yayıncılık

İstiklal Caddesi, Hıdivyal Palas 231/Z

34430 Tünel, Beyoğlu - İstanbul

Tel: (212) 252 65 18 - 243 06 02

Fax: (212) 252 65 19

info@arasyayincilik.com

www@arasyayincilik.com

Sertifika No: 10728

ARAS - URUU 133

Davutpaşa Orta 3 / Davutpasa Mid 3

Ahmet Sel

Çeviri / Translation

Nazım Dikbaş

Yayına Hazırlayan / Edited by

Ararat Şekeryan

Grafik Tasarım / Graphic Design

Zeren Gökten

Tarama / Scan

Diagonal

© 2012, Ahmet Sel

© 2012, Aras Yayıncılık

ISBN 978-605-5753-33-7

Baskı / Printing

Müka Matbaacılık

Süleyman Demirel Bulvarı

Sinpaş İş Modern 42 E Blok No:10

İkitelli, İstanbul

Tel: (212) 549 68 24

Sertifika No: 12219

Kasım / November 2012, İstanbul

DAVUTPAŞA ORTA 3
AHMET SEL

DAVUTPAŞA KIŞLASI

1826-1832 yılları arasında, II. Mahmut tarafından eski Edirne yolu üzerine inşa ettirilen Davutpaşa Kışlası, 1990'lı yılların sonuna kadar askeri amaçlarla kullanıldı. Mimarının Krikor Balyan olduğu tahmin edilen yapı, Birinci Dünya SavaŐı sırasında askeri hastane olarak hizmet verdi. 12 Eylül 1980'e giden askeri darbe sürecinde ve sonrasında sendikacıların, sol örgüt ve dernek üyelerinin sorgulandığı, işkence gördüğu ve uzun süre tutuklu kaldığı askeri bir cezaevi işlevi gören Davutpaşa Kışlası, 1999'da Yıldız Teknik Üniversitesi'ne devredildi.

Darbe yıllarındaki cezaevi yönetimi, kışla binasının orta katını üç bölüme ayırmış ve bunları Orta 1, Orta 2, Orta 3 olarak adlandırmıştı. Uzun bir koridorun iki tarafında yer alan Orta 3, dört koğu, yemekhane ve tuvaletlerden oluşuyordu. Bugün aynı katta, Yıldız Teknik Üniversitesi Sanat ve Tasarım Fakültesi'nin sanat atölyeleri ve derslikleri bulunuyor.

DAVUTPAŞA BARRACKS

The building of the Davutpaşa Barracks was ordered by Sultan Mahmut II and the construction, on the old Edirne road, started in 1826, opening for use in 1832. The barracks were used for military purposes until the end of the 1990s. Krikor Balyan is thought to have been the architect of the barracks that was used as a military hospital during World War I. In the process leading up to the 12 September 1980 coup d'état and in its aftermath, the former barracks served as a military prison where trade unionists and members of leftwing organizations and associations were interrogated, tortured and detained for long periods before their trials were concluded. In 1999, the Davutpaşa Barracks was assigned to the use of Yıldız Technical University.

During the coup years, the prison administration had divided the Mid section of the barracks into three parts, naming them Mid 1, Mid 2 and Mid 3. Situated on both sides of a long corridor, Mid 3 comprised four wards, a dining hall, and toilets. Today, the same floor hosts the studios and classrooms of the Yıldız Technical University Faculty of Art and Design.

Orta 3

Mid 3

Ahmet Sel

1980'lerin fırtınalı günlerindeyiz. Yaş ortalaması yirmiye geçmeyen genç adamlar, İstanbul sokaklarında acımasız bir mücadelenin içindeler. Kimi mahalle arkadaşı, kimi delikanlılık raconunun âşığı, kimi de siyasetin dünyayı değiştireceğine inanmış bir militan. Cesur ve dürüstler; daha iyi bir dünya istiyorlar.

Yollarının kesiştiği yer, bir askeri cezaevinin koğuşu, adı: Orta 3. İstanbul'un varoşlarında eski bir kışlanın, Davutpaşa Kışlası'nın ortasında...

11 Eylül gecesi... Bazıları birkaç aydır içerde, Orta 3'ün eski sakini, komün arkadaşları. O gece bir şeylerin yaklaştığını hissediyorlar. 12 Eylül sabahında cezaevi hoparlörlerinden yayılan anonslar, radyodaki mehter marşları ve Hasan Mutlucan'ın türküleri, yeni bir dönemin başladığını haber veriyor. Genç mahpusların o anki ruh halinin tek cümlelik özetini Şahin Arslan'ın sözlerinde buluyoruz: "Sorum yarın ne olacağı değil, hayatta kalıp kalamayacağımızdı."

Türk Silahlı Kuvvetleri, 12 Eylül 1980 darbesiyle Başbakan Süleyman Demirel'in hükümetini devirmiş, Türkiye Büyük Millet Meclisi'ni lağvetmiş, yürürlükteki 1961 Anayasası'nı rafa kaldırmıştı. Darbenin hemen ardından, parti liderleri, belediye başkanları, sendikacılar, dernek yöneticileri, gençlik örgütlerinin üyeleri, öğrenciler ve sanatçılar gözaltına alınmış, tutuklanmıştı. Askeri mahkemeler gece gündüz demeden aralıksız çalışıyordu. Hapishaneler, insan öğüten, acımasız, devasa işkencehaneler haline gelmişti.

Uzun yıllar sonra, Orta 3'ün eski mahpusları, bu kitapla kendilerine ve anılarına yeni bir mekân buldular. Yaşam, onları 1980'lerde bir koğuştaki araya getirmişti; bu kitap, yıllar sonra aynı insanları bir kez daha buluşturdu.

Eski mahpuslar, geçmiş ve gelecek arasında kurgulanan bir sahnede, bir zaman tünelinin içinde ele alındı. Fotoğrafların çekildiği alanlar, portredeki insanların kendi geçmişlerine ve bugünlerine ait ayrıntılar içerdiği gibi, o alanın dışında kalan ipuçlarına; örneğin, Türkiye'nin dönüşümüne de işaret eder. Böylelikle hafızalarda var olmaya çalışan bir aile albümü, artık geçmişten süzölmüş bir belge olarak bugünün gerçekliğinde var olur.

Kurgulanan mekânlardaki portreler, hem izleyici, hem de fotoğraflanan kişi için bir yüzleşme vesilesi. "Gençlikten kalan

The most turbulent days of the 1980s. Young men, their average age not exceeding twenty, are stuck in the midst of an unrelenting struggle on the streets of Istanbul. Some are friends from the neighbourhood, some are in love with their young man's code of honour, and some are militants who believe that politics can change the world. They are brave and honest, and they want a better world.

Their paths cross at a ward of a military prison, its name: Mid 3. In the middle of the Davutpaşa Barracks, an old military barracks in the suburbs of Istanbul...

The night of September 11... Some of them have been imprisoned there for a few months now, they are the older residents of Mid 3, friends living in a commune. That night, they sense something approaching. On the morning of September 12, the announcements blasting over the loudspeakers of the prison, the mehter marches and the folksongs of Hasan Mutlucan, declare the beginning of a new period. The young inmates' state of mind is summarized in a single sentence in Şahin Arslan's words: "The issue was not what may happen the next day, but whether we would survive."

With the 12 September 1980 coup d'état, the Turkish Armed Forces toppled the government of Prime Minister Süleyman Demirel, abolished the Grand National Assembly of Turkey, and shelved the 1961 Constitution. In the immediate aftermath of the coup, party leaders, municipality heads, trade unionists, association directors, members of youth organizations, students and artists were taken into custody and arrested. Military courts worked night and day. Prisons had turned into relentless, colossal torture houses where people were crushed.

Many years later, the inmates of Mid 3 have found themselves and their memories a new place to share in this book. Life had brought them together in the same ward in the 1980s; many years later, this book brings the same people together again.

The old inmates were treated as if they were in a time tunnel, on a stage constructed somewhere between the past and the future. The places where the photographs have been taken not only contain details regarding the past and present of the people in the portraits, but also feature clues that point towards the world beyond that field, for instance, towards the transformation

izler hangileri?” diye bir soru geliyor insanın aklına. Eski bir raconun gölgesi olan bir ayak ayak üstüne atış mı, eldeki tespih mi, keskin bir bakıştaki meydan okuma mı, yoksa yılgın bir bakıştan süzülen yıpranmışlık mı? Portrelerdeki insanlar, fotoğraflarında kendi gerçeklikleri, bugünleri ve fanilikleriyle karşı karşıya kalıyorlar. Portrelerin kaydedildiği negatifler, basıldığı kâğıtlar ve çerçevelerinin ahşapları bile, bütün adanmışlıkları ve karmaşıklıklarıyla zenginleşen bu hayatlardan daha uzun yaşayacaklar.

Geçen zamana karşın, geçmişte yaşanan hayatlar bugün etkilemeyi sürdürüyor. Geçmişin açtığı derin izler bugünün akışını belirliyor.

Fahrettin Yılmaz, “12 Eylül sürecini bizim kuşağımız üç şekilde yaşadı,” diyor, “hapse girenler, yurt içinde devrimciliği sürdürenler, yurt dışına çıkanlar. Bence en şanslılar, hapse girenler oldu. Biz girdik, yattık, çıktık ve hayata bıraktığımız yerden devam ettik.”

Ben, hayata bıraktığı yerden devam edemeyenlerdenim. Bitmeyen yollar, koridorlarında kaybolduğum havaalanları, geceyarısı inişli ıssız tren istasyonları, ait olmadığım topraklar ve insanlarla dolu bir zaman tüneli, beni başlangıç hikâyemden çok uzaklara savurdu... Çeyrek yüzyıl sonra, dilini bildiğim; ama yabancı olduğum bir ülkeye, gençliğimin sokaklarına geri döndüm.

Bu çalışma, benim için, burada kalsaydım yaşayabileceklerimle ilgili bir yüzleşme. Fırtınayı atlatıp kıyıya ulaşabilen eski delikanlılar için de, bir daha giremeyecekleri denize belki de son bir bakış.

Turkey. Thus, a family album striving to exist in memory, begins to exist in the reality of the present as a document that has been handed down from the past.

The portraits in these constructed places are an opportunity to face-off, both for the viewer, and the person who has been photographed. “Which traces of youth remain?” is one question that comes to mind. The shadow of an old code of conduct – the way legs have been crossed, the tespih [worry beads] in one hand, the challenging manner of a certain slant, or the weathered look emanating from a crestfallen glance? The people in the portraits are left facing their own reality, their present condition and their own mortality in these photographs. Even the negatives on which the portraits are recorded on, the paper they are printed on, and the wood of their frames will last longer than these lives enriched with dedication and complexity.

Despite the passing of time, the experiences of the past continue to influence the present. The deep traces of the past determine the flow of the present.

Fahrettin Yılmaz puts it like this: “Our generation experienced the September 12 process in three different ways: Those who were imprisoned, those who continued the revolutionary mission outside, and those who went abroad. I think the luckiest ones were the ones that were imprisoned. We were taken in, we served our sentence, we got out and continued our lives from where we left off.”

I am one of those who failed to carry on with life where he left off. Endless paths, airports with mazy corridors I got lost in, deserted train stations I arrived at around midnight, a time tunnel full of places and people I did not belong to, hurled me away from my original story... A quarter of a century later, I returned to a country, where although I can speak the language, I feel like an alien -I returned to the streets of my youth.

This book, for me, is a face-off with the experiences I may have encountered if I had stayed. And for the old firebrands who managed to ward off the storm and reach the shore, it is perhaps one last glance towards the sea in which they will never have to swim again.

Süleyman'a, "Gözlerime bak, korku görüyor musun?" diye sordum

I turned to Süleyman and asked, "Do you see fear in my eyes?"

Şahin Arslan

7 Mart 1980 Cuma, akşam saat 6'da, Kadıköy'de, karanlık bir sokakta yakalandım. Gayrettepe 1. Şube'de kimlik tespiti yapılırken bir polis, "Bu Ermeni!" diye bağırıp kimliğimi aldı; beni bir odaya soktular, "Amirim, Ermeni'yi getirdik!" dediler. Koltuktan iri yarı bir adam kalktı ve sol gözüme bir yumruk attı. "Sopa getirin!" dedi.

Bu fotoğrafın çekildiği koğuşun yanında yemekhanemiz vardı. 11 Eylül gecesi Gürsel Cihan ve Mustafa Zeka ile nöbetteydik. TRT'de klasik müzik vardı. Bir an müzik sustu ve uzun bir sessizlik oldu. Saat 03:55'ti. Üç dört dakikalık bir bekleyişin ardından spikerin sesini duyduk. Sanki birisi zorla söyletiyordu. "Dikkat, dikkat! Türk Silahlı Kuvvetleri yönetime el koymuştur!" Kötü bir şeylerin başladığını hissettim...

Seyfettin'i uyandırmaya gittim. "Seyfi kalk, darbe oldu!" dedim. Seyfettin, "Ne darbesi," deyip öbür tarafına döndü. Israr ettim, silkeledim, "Hassiktir!" deyip yataktan fırladı. Ardından Süleyman'ı kaldırmaya gittim; Süleyman, "Söyleyen Hasan Mutlucan mı, Ruhi Su mu?" diye sordu... O sırada anonslar başlamıştı: "Ermenilerden, Rumlardan, vatan hainlerinden hesap sorulacaktır!" Hasan Mutlucan söylüyordu: "Çanakkale içinde vurdular beni." Saat yedi buçukta askerler koğuş kapısının önüne geldiler, namluya mermi sürdüler ve bir çavuş "Şahin Arslan, koridora çık!" diye seslendi.

Kurşuna dizilecek ilk mahkûm olduğumu düşündüm. Fotoğrafta gördüğünüz siyah kazağımı giydim; Süleyman'a, "Gözlerime bak, korku görüyor musun?" diye sordum. "Hayır," dedi. "Bunu kardeşlerime söyle," dedim ve koridora çıktım. Koridorun sonundaki odada bir yüzbaşı, dört beş sivil vardı. Sorgu başlar başlamaz askerler odunlarla vurmaya başladılar. Bu dayak öğlene kadar sürdü, sonra Orta 3'e geri gönderdiler.

Yaş ortalaması yirmiyi aşmayan bir gruptuk. İçimizde bilinmezliğin korkusu vardı. Sorun yarın ne olacağı değil, hayatta kalıp kalamayacağımızdı. Korkuya rağmen yaşamayı, ona mesafeli bakmayı öğrendik.

I was captured on 7 March 1980, Friday, at 6 o'clock in the evening, in Kadıköy, in a dark side street. During the identification at the 1st Department in Gayrettepe, a police officer shouted, "This one's an Armenian!" and grabbed my identity card; they put me in a room and said, "Sir, we have brought the Armenian!". A hefty man got up from the armchair and punched me in my left eye. "Bring me a stick!" he said.

Next to the ward where this photograph was taken, we had our dining hall. On the night of September 11, we were on guard, with Gürsel Cihan and Mustafa Zeka. Classical music was playing on TRT radio. Suddenly, the music stopped, and there was a long silence. It was 03:55 am. After three or four minutes of silence, we heard the voice of the presenter. "Attention, attention! The Turkish Armed Forces have seized control!" I could sense that something evil had been triggered...

I went over to wake Seyfettin up. "Get up Seyfi, there's been a military coup!" I said. Seyfettin just said, "What coup," and turned over. I persisted, I shook him, and he said, "Fuck!" and jumped out of bed. Then I went over to wake Süleyman up, and he asked me, "Who's it singing, Hasan Mutlucan, or Ruhi Su?"... By then, the announcements had begun: "Armenians, Greeks and traitors shall be brought to account!" Hasan Mutlucan was singing on the radio: "They shot me in Çanakkale marketplace." At half past seven, the soldiers gathered in front of the ward gates, put a bullet in the barrel of their guns, and a sergeant called out, "Şahin Arslan, come out into the corridor!"

I thought this meant I was the first captive in the ward to be taken to execution by firing squad. I put on the black sweater you see in the photograph, turned to Süleyman and asked, "Do you see fear in my eyes?" "No," he said. "Tell that to my brothers," I said and went out into the corridor. There was a military captain, and four-or-five plainclothes officers in the room at the end of the corridor. The moment the interrogation began, the soldiers began to beat me up with pieces of firewood. The beating continued until noon, then they sent me back to Mid 3.

We were a group of young men whose average age didn't exceed twenty. We felt the fear of the unknown inside of us. The issue was not what may happen the next day, but whether we would survive. We learned how to live in spite of fear, and to look at fear from a distance.

Bir polisin üzerime çıkıp zıpladığını hatırlıyorum

I remember a police officer prance and bounce up and down on me

Seyfettin Yılmaz

2 Mayıs 1980 Cuma günü, sabah saat 8’de, Fındıklı’da bir eylem esnasında yakalandım. On üç gün Gayrettepe’deki sorgu odalarında, kalorifere kelepçeli bekledim. İlk dört gün yemek vermediler. Falaka, elektrik, soğuk su ve feci şekilde dayak vardı. Ağır küfürler savuruyor, dilime ve başka yerlerime elektrodları tutturmamı istiyorlardı. Ben de onlara küfürü basınca deliye dönüyorlardı. Bir polisin üzerime çıkıp zıpladığını hatırlıyorum.

Önce Alemdağ’a, oradan da Davutpaşa’ya, Orta 3’e gönderildim.

12 Eylül sabahı, havada çok ciddi bir gerilim vardı. Kısa bir süre sonra hoparlörlerden anonslar başladı: “Ermenilerden, gâvurlardan ve vatan hainlerinden hesap sorulacak!” Kendimizi her olasılığa hazırlıyorduk. Dışarda da ne olup bittiğini bilmediğimizden endişe içindeydik.

Hapisten çıktığım gün, Kağıthane’deki bir akrabamın evine gittim. Sonra altı ay askere gitmeyi bekledim. O aylarda, başıboş bir mayın gibiydim. Pek kimseyle konuşmuyordum. Karışık bir ruh hali içindeydim. İnsanların beni nereye koyduğunu kestiremiyordum. Askerden sonra, İstanbul’da kitap-kırtasiye toptancılığı; kafe, restoran, sinema işletmeciliği; aynacılık, avizencilik ve bilgisayarlılık yaptım; domuz çiftliği işlettim. Politika yüzünden iş kurma sürecine çok ciddi bakamadım. Evlenip çoluk çocuk sahibi olmak da pek gerçekçi gelmiyordu. Ortamın her an sertleşebileceğini, yeniden içeri gireceğimi düşünüyordum. 1989’da evlendim. Ardından Malkara’da 20 yıl madencilik yaptım. Diğer işlerle kıyaslarsak, madencilik belki bana daha uygundu. Maden, sert ve kabadır. Asosyal bir dünyadır. Bu işi seçmemin cezaevindeki yaşamım ile bir ilgisi olabilir.

I was arrested on 2 May 1980, Friday, at 8 o’clock in the morning, during an action in Fındıklı. I was held for thirteen days in the interrogation rooms in Gayrettepe, handcuffed to a radiator. For the first four days, they gave me no food at all. There was foot whipping, electrocution, freezing water and some extreme beatings. They swore heavily, and asked me to attach the electrodes to my tongue, and other parts of my body. When I swore back, they went into a frenzy. I remember a police officer prance and bounce up and down on me.

I was first sent to Alemdağ, then to Davutpaşa, to Mid 3.

On the morning of September 12, there was an air of serious tension in the prison. A while later, announcements were heard over the loudspeakers: “Armenians, infidels and traitors will be brought to account!” We were preparing ourselves for every outcome. We were anxious because we didn’t know what was going on outside.

The day I was released from prison, I went to the home of a relative in Kağıthane. Then I waited six months until my date of conscription. During those six months I was like a stray landmine. I was in a confused state of mind. I could not judge what people thought of me. After completing my military service, I worked as a book and stationery wholesaler in Istanbul; a manager of a café, a restaurant, and a movie house; I sold mirrors, chandeliers, computers; and I later ran a pig farm. I could not treat the idea of establishing a business seriously because of my political background. Getting married and having kids didn’t feel very realistic either. I thought that the mood could harden again, and that I would be arrested again. I got married in 1989. Then I worked as a miner in Malkara for 20 years. Compared with other professions, the life of a miner perhaps suited me better. The mine is a tough and rough place. It is an antisocial world. I may have chosen this line of work because of the time I spent in prison.

Sanki dünyaya yıldızlardan bakıyormuşum gibiydi

It was as if I was looking at planet earth from the stars

Fahrettin Yılmaz

12 Eylül darbesini öğrendiğimde, iki arkadaşımınla birlikte kırk sekiz saatten beri Avcılar'daki jandarma karakolunun nezaret-hanesindeydik. Arkadaşlardan biri sordu: "Faşizm mi geldi?" Ben "İnşallah gelmemiştir," dedim. Gayrettepe'ye götürüldük. Orada 23 gün kaldım, ardından bir ay da Selimiye'de. Kasım başında Davutpaşa'ya, Orta 3'e nakledildim.

12 Eylül sürecini bizim kuşağımız üç şekilde yaşadı: Hapise girenler, yurt içinde devrimciliği sürdürenler, yurt dışına çıkanlar. Bence en şanslılar, hapse girenler oldu. Biz girdik, yattık, çıktık ve hayata bıraktığımız yerden devam ettik.

Tahliye olduktan sonra annem, "Hapse girdiğinde sevindim, adresin belliydi, daha güvenliydi, bir gün çıkacaktın ve bu iş bitecekti; Allah'a hep senin yerin belli olsun diye dua ettim," dedi.

Hapishane arkadaşlarımla çok şey paylaştık. Bugün dost dediğim insanların büyük çoğunluğu eski cezaevi arkadaşlarım. Orada insanları oldukları gibi kabul etmeyi öğrendim. Cezaevi sonrası çok az dost edindim...

Hapisten çıktığımda bir kuzenim geçmiş olsun demeye geldi. "Gördün mü," dedi, "her şey boşmuş, artık uslanmışsındır." Cevap bile vermedim, onu kırmak istemedim; sonradan eve gelenlerle de görüşmedim.

Video kasetçiliği, kömürcülük, lokantacılık, oyuncakçılık yaptım. Son işimde, tekstil boyacılığında başarılı oldum. Dünya markalarına iş yapıyorum.

Cezaevinden dışarıya bakmayı özlüyorum. Sanki dünyaya yıldızlardan bakıyormuşum gibiydi. Bu, politik bakışın dışında, başka bir şey.

At the time that we received the news of the military coup, we had already spent forty-eight hours in the detention cell of the Avcılar Gendarmerie Station with two friends. One of my friends asked: "Does this mean that fascism has come to power?" I answered, "I hope not." They took us to Gayrettepe. I was held there for 23 days, followed by a month at Selimiye. In early November I was transferred to Davutpaşa, to Mid 3.

Our generation experienced the September 12 process in three different ways: Those who were imprisoned, those who continued the revolutionary mission outside, and those who went abroad. I think the luckiest ones were the ones that were imprisoned. We were taken in, we served our sentence, we got out and continued our lives from where we left off.

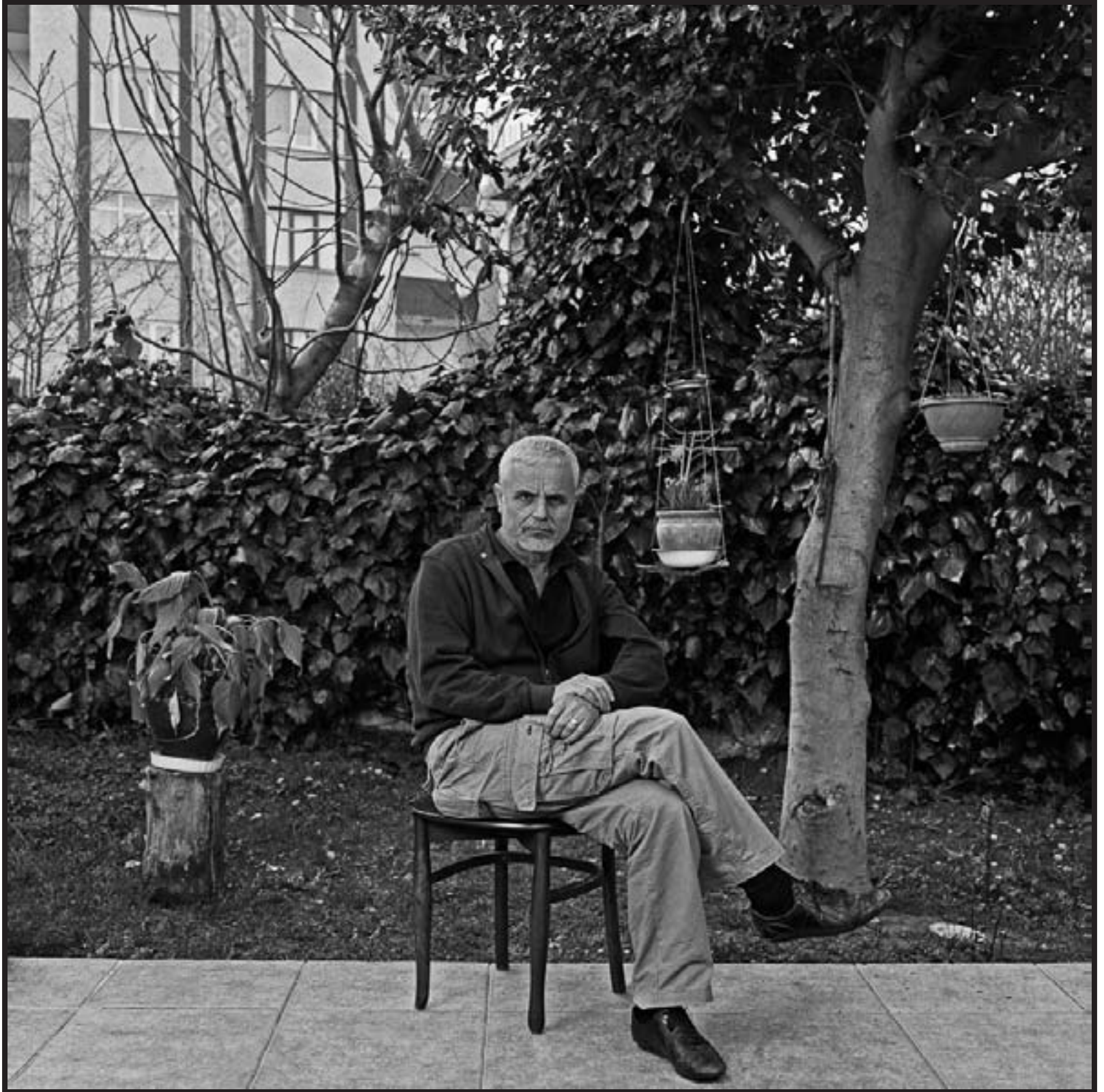
After my release my mother said, "I was glad you were imprisoned, we knew your address, it was more secure, you would get out one day and it would be over; I kept praying to Allah to let me know where you were."

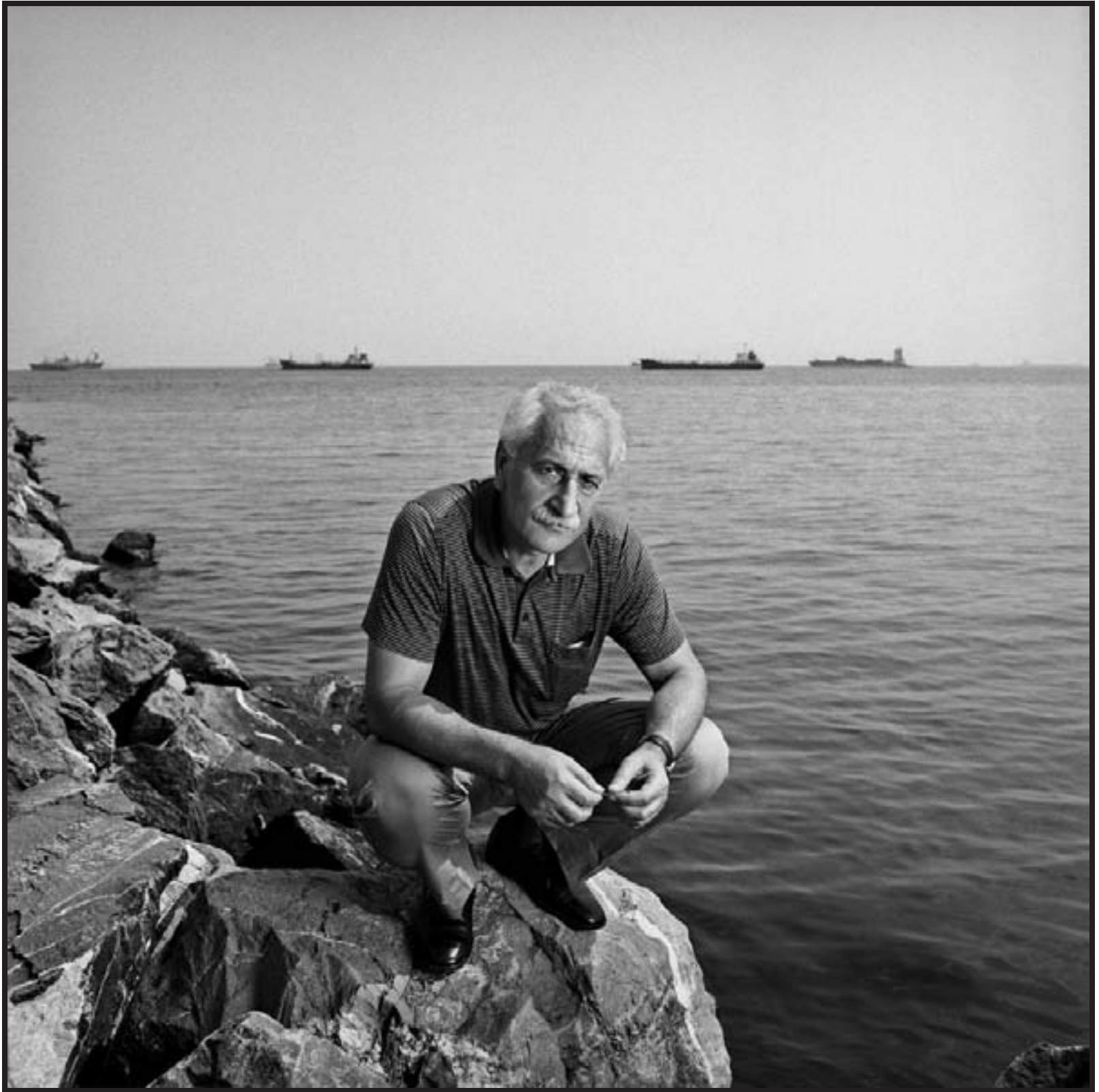
We shared a great deal with my prison friends. Today, the great majority of people I call friends are old friends from inside. In prison, I learned to accept people as they are. I have made very few friends since coming out of prison...

After my release, a cousin of mine came to see me. "See," he said, "it was all for nothing, you've probably come to your senses now." I didn't even respond, I didn't want to break his heart; but after that, I refused to see other visitors.

I have worked in the video-cassette, coal, restaurant and toy businesses. I finally found success in my most recent line of work, textile painting. I work in partnership with world brands.

I miss looking out at the world from prison. It was as if I was looking at planet earth from the stars. It is beyond a political way of looking, it is something else.

Bir yıldır birlikte yattığımız arkadaşlarımız bizi tanıyamadılar

We were in such a bad state that friends we had spent a year together did not recognize us

Yılmaz Topaloğlu

10 Eylül 1980 Çarşamba gecesi, Kemal Işık ve Fahrettin Yılmaz ile Avcılar'da bir görüşmemiz vardı. Bir süre sonra zil çaldı. "Ev sahibi olmalı," diyerek kapıyı açtık, kapıda namlularını bize doğrultmuş asker silüetlerini gördük. Elimizdeki pelür kâğıtları ağızımıza atıp yuttuk.

12 Eylül sabahı saat beş gibiydi. Avcılar'daki jandarma karakolunda, bir astsubay kapının mazgalını açıp "Dinleyin!" dedi. Fahrettin kulağını mazgala dayadı. Duyduklarından sonra yüzü kâğıt gibi bembeyaz kesilmişti.

Darbenin ardından Gayrettepe'ye götürüldük. "Yılmaz Topaloğlu hanginiz?" diye sordular. Saçlarımdan kavrayarak, ayaklarımı yerden kesip bir odaya götürdüler. İçerisi kan kokuyordu. O sırada sivil polis olduğunu düşündüğüm biri yanıma yaklaştı ve kulağıma "Konuşma," diye fısıldadı...

Daha sonra Davutpaşa'da Orta 3'e yerleştirildik. Bir yıl sonra Davutpaşa'dan alınıp yeniden Gayrettepe'ye götürüldük ve Fahrettin'le ben, orada yirmi gün boyunca çok ağır işkencelere maruz bırakıldık. Beni sorgulayanlardan biri, "Beni tanıdın mı?" diye sordu, "Evet, tanıdım," diye cevap verdim. "Orospu çocuğu, beni bir yıl sonra bile hatırlıyor!" diyerek işkencenin dozunu artırdı. Davutpaşa'ya geri gönderildiğimizde bir yıldır birlikte yattığımız arkadaşlarımız bizi tanıyamadılar.

Davutpaşa'da yaşamdan hiç kopmadık. Mücadelemizin uzun soluklu olduğunu ve bu süreçteki bir aşamayı yaşadığımızı düşünüyorduk. Orta 3'te yaşananlar hiçbir zaman, birilerini kahramanlaştırma ya da zayıfları aşağılama biçiminde olmadı.

2004'te ÖDP'den Hopa Belediye Başkanı seçildim; 2005'te, belediye başkanlığım döneminde pasaport almak için başvurudum. İş epey uzadı. Emniyet müdürlüğünde gereksiz yere bekletiliyordum. Görevli polisin sözlerini hâlâ hatırlarım: "Siz sanıyor musunuz ki yaşananlar silindi, unutuldu! En küçük bir hareketlenmede, ilk alınacaklardansınız, hedeftesiniz!"

On the night of 10 September 1980, Wednesday, we had a meeting in Avcılar with Kemal Işık and Fahrettin Yılmaz. A while later, the doorbell rang. "It must be the landlord," we thought, and opened the door, and saw the silhouettes of soldiers, their weapons aimed at us. We immediately swallowed the documents made of Indian paper we had in our hands.

It was around five o'clock, on the morning of September 12. At the gendarmerie station in Avcılar, a non-commissioned officer opened the loophole and said, "Listen!". Fahrettin pressed his ear against the loophole. His face turned as white as a sheet of paper.

After the coup, we were taken to Gayrettepe. "Which one of you is Yılmaz Topaloğlu?" they asked. They grabbed me by my hair, swept me off my feet and took me into a room. It smelled of blood. There, a man I figured was a plainclothes policeman came up to me and whispered, "Don't say anything"...

We were then put in the Mid 3 in Davutpaşa. A year later we were taken from Davutpaşa back to Gayrettepe and Fahrettin and I were subjected, for twenty days, to different methods of severe torture. One of my interrogators asked me, "Do you recognize me?", and I answered, "Yes, I do." He increased the level of torture, saying, "Son of a bitch, a year has gone by, and he still recognizes me!" When we were sent back to Davutpaşa, we were in such a bad state that friends we had spent a year together did not recognize us.

At Davutpaşa, we never broke our ties with life. We believed that ours was a long-term struggle and that we were passing through a stage in the process. Nothing that took place in Mid 3 was ever aimed at idolizing someone, or at humiliating the weak.

In 2004, I was elected Mayor of Hopa as the candidate of ÖDP [The Freedom and Solidarity Party]; and in 2005, I applied for a passport during my time as mayor. The procedures went on and on. I was being kept waiting at the Police Department for no reason at all. I still remember what the police officer there told me: "Do you really think that all those events of the past have been erased from our memory! At the smallest sign of action, you are among the first that will be taken in, you are still on the target board!"

“Direniş son vermezseniz üzerinize ateş açacağım,” dedi

“If you do not give up the protest I will open fire on you,” he said

Aydın Engin

Politika gazetesinin yayın yönetmeniydim. “Tırmık” diye bir köşem vardı. Yazdığım bir yazıdan dolayı hakkımda yakalama kararı çıkmıştı. Örgüt kararıyla teslim oldum. Bir gazetecinin tutuklanmasının kamuoyunda ses getireceği düşünülüyordu.

Davutpaşa’da bir direniş yaptık, sözcüydüm. Bir subay koğuşlara açılan koridora girdi. Sandalyeye ters oturdu, elinde bir tabanca vardı. “Direniş son vermezseniz üzerinize ateş açacağım,” dedi. “Koğuşa girmiyoruz!” dedim. “Gazeteci, bundan sen sorumlu olacaksın,” dedi. Arkadaşlara döndüm, “Bir şey olmaz çocuklar” dedim. Aşağıya bir manga asker gelmişti. “Girmiyoruz!” deyince ateş açtılar. “Arkadaşlar, korkmayın, bunlar plastik, talim mermisi!” dedim ama doğrusu plastik olup olmadıklarını bilmiyordum. Çocuklar marş söylemeye başladı. Olay büyüyünce bizi Orta 3’e taşıdılar.

Yeni komutan Adnan Binbaşı, tecrübeli bir cezaevi yöneticisiydi. Eğitim için karatahta istedim, aşağı katlardan bir kapı söktü, boyatıp verdi. Koğuştaki arkadaşlara artı değer sömürsünü, diyalektiği anlattım.

Orta 3’teki genç bir arkadaşın annesi, görüş gününde gazeteye sarılmış temiz çamaşır getirmişti, “Çamaşır senin, gazete Aydın Bey’in” demiş. O gazeteden, başka bir yazıdan dolayı aldığım cezanın kesinleştiğini öğrendim, bu da 7.5 yıl daha yatacağım anlamına geliyordu. Tahliye edildiğim gün, bitlerim üstümde, ilk uçakla Düsseldorf’a gittim. Kesinleşen cezanın infaz belgesi Davutpaşa’ya ertesi gün varmıştı.

Toplama kamplarında yatmış, yaşlı bir Alman dostumun unutamadığım bir sözü vardır: “Faşizmin ektiği tohumlar büyüyünce, apolitik, siyasetten korkan bir toplum ortaya çıkacak. Korkacaksanız asıl ondan korkun!”

I was the chief editor of the newspaper *Politika*. I had a column titled “Tırmık [Rake]”. There was an arrest warrant in my name for an article I had written. I surrendered myself to the authorities upon the decision of our organization. The arrest of a journalist would cause uproar in public opinion, it was believed.

We organized a protest at Davutpaşa, I was the spokesperson. A military officer entered the corridor that led to the wards. He sat on a chair backwards; he had a gun in his hand. “If you do not give up the protest I will open fire on you,” he said. “We are not going into the ward!” I said. “Journalist, you’ll be responsible of this,” he said. I turned to my friends, “He can’t do anything, boys,” I said. A squad of soldiers had arrived downstairs. When we said, “We’re not going back in!” they opened fire. I said, “Friends, don’t be afraid, these are plastic bullets, they’re blank cartridges!” but to tell the truth, I didn’t know whether they were plastic or not. The boys started to sing marches. When things got out of hand, they moved us to Mid 3.

The new commander, Major Adnan, was an experienced prison administrator. I asked for a blackboard to use in educational sessions, he had a door dismantled from the lower floors, had it painted and given to us. I held a lesson for the friends in the ward on surplus exploitation and dialectics.

The mother of a young friend in Mid 3 brought clean washing wrapped in a newspaper on the visit day, and said, “The washing is yours, and the newspaper belongs to Mr. Aydın.” I learned from the report in that newspaper that the sentence I had received for a different article had been ratified, and that meant that I would spend another 7,5 years in prison. The day I was released, I flew to Düsseldorf on the first plane, fleas and all. I later learned that the execution order of my ratified sentence arrived at Davutpaşa the next day.

I never forget the words of an elderly German friend of mine who had been incarcerated in a concentration camp: “When the seeds sown by fascism grow, an apolitical society that is afraid of politics will emerge. If you really want something to fear, look no further!”

